

de toeschouwer voelbaar. Naast de beweging gericht op het lichaam zelf, geeft de beweging van lichamen in de ruimte een bijkomende voelbare beweging van de (tussen)ruimte. De beweging van een persoon of van een groep in de ruimte kan voor de toeschouwer en de danser/es de waarneming van de ruimte veranderen en de ruimte tussen de lichamen zichtbaar maken. Formaties, passerende lichamen en hun tussenruimten creëren visuele ritmes. Door de regulering via systemen die de ruimtepatronen en de posities volgens een gemeenschappelijke logica bepalen, ontstaat uit de groep en de tussenruimten één bewegend elastisch lichaam, verbonden door een schijnbare magnetische spanning. Dit soort gecoördineerde

groepsbewegingen worden wel minutieus geconstrueerd om dat effect te bereiken. De ervaring met de vastgelegde constructie maakt het mogelijk om binnen de groep aan de hand van dezelfde principes te improviseren, wat een fragmentarischer maar net zo boeiend resultaat kan opleveren. Beide methodes, improvisatie en overkoepelende constructie, werden al in mijn stukken gebruikt.

Mijn concepten gaan vaak uit van het lichaam of van fysieke wetten en fenomenen, en worden tijdens het creatieproces steeds opnieuw herzien. Concepten vormen het begin van een project; de ideeën zijn op zich niet doel maar uitgangspunt voor een proces dat tot resultaten leidt die bij het begin nog onvoorstelbaar zijn, omdat de lichamelijke mogelijkheden zich vooral door empirische leerprocessen ontwikkelen.

DISCIPLINE: beeldende kunst **LEEFTIJD:** 28 **NATIONALITEIT:** Belg **OPMERKINGEN:** afgestudeerd aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (KASK, Gent), afdeling 3D-Multimedia; lid van Zita Swoon (vroeger Moondog Jr en nog vroeger A Beatband); te horen op al het plaatwerk van Zita Swoon en op heel wat van Kiss My Jazz. Hij maakte de muziek voor een Victoriafestivalproductie van René Van Gijsegem. Speelt in **Plage Tattoo** (Les Ballets C de la B). Hij is de schepper van allerlei objecten en bizarre muziekmachines: drums op afstandsbediening, computergestuurde pick-ups, de Composer 19M 1.1, enz. Stelde zijn schoolwerk te boek. Hij presenteert zijn installaties o.a. in niet-commerciële galeries zoals de Vereniging (Gent), het NICC (Antwerpen) en Galerie W 139 (Amsterdam). Hij is één van de vier kunstenaars die Victoria uitnodigde om de komende vier jaar een 'Traject' bij hen af te leggen.

Antwerpen, maart 2000; opgetekend door Marleen Baeten

Ik grijp de vraag van Victoria - om er de komende vier jaar een 'Traject' af te leggen en er o.a. een 'operette' te componeren - aan als een uitdaging om verder te werken op wat ik al doe. Het heeft geen zin om met alles te stoppen en me op iets heel anders te concentreren. Ik denk ook dat het de bedoeling is dat hun vraag me stimuleert om gericht te werken aan datgene wat me bezighoudt.

Vragen en opdrachten zijn een belangrijke beweegreden om dingen te maken. Eigenlijk denk ik dat het meestal zo gaat. Wanneer ik ergens mag tentoonstellen, ga ik toch ook altijd de ruimte verkennen om te zien wat ik er kan doen. Dat heet dan geen 'opdracht', maar verder is het hetzelfde: ik doe iets in de lijn van datgene waar ik mee bezig ben, maar dikwijls zou juist dat werk - zeker op dat moment - niet gemaakt zijn zonder die specifieke impuls. Indien Galerie W139 (Amsterdam) me niet gevraagd had om een werk te presenteren, zou ik nu geen werk gemaakt hebben van die omvang. Het romantische beeld van de kunstenaar die zijn werk maakt in zijn atelier en het bij wijze van spreken onder de arm neemt op zoek naar een financier of producent, klopt niet voor mij. Bovendien bestaat mijn beeldend werk niet altijd uit 'kunstwerken' die op zich staan. Meer en meer evolueert het naar geluidinstallaties die deel uitmaken van een groter en flexibel geheel. De AJM-pick-ups bijvoorbeeld kan ik monteren als installatie op een tentoonstelling, maar ik kan ze ook hanteren als muziekinstrument tijdens een concert.

Toen ik op de academie zat, waren muziek en beeldende kunst nog twee gescheiden bezigheden. Na twee weken tournee kwam ik terug op school en werkte ik weer verder aan mijn objectjes. Het was Anne-Mie Van Kerckhoven die me stimuleerde om beide domeinen meer samen te brengen. Nu ik afgestudeerd ben en ik mijn beeldend werk niet meer in de ruimtes van de school toon, zijn beide werelden vanzelf meer één geheel gaan vormen: ze lopen zowel ruimtelijk als in de tijd veel sterker door elkaar en hebben dus ook veel meer kans om elkaar te beïnvloeden.

Anderzijds is het niet altijd evident om experimentele geluidinstallaties te integreren in bijvoorbeeld een popconcert. Zo hebben we de Composer 19M 1.1 die ik maakte ooit gebruikt bij het begin van een optreden van Zita Swoon, maar dan voel ik toch dat hij daar niet op zijn

plaats staat. Meestal spelen we voor een grote zaal, waar kleine ingrepen niet vanzelfsprekend tot hun recht komen. Met Zita Swoon proberen we de laatste tijd altijd iets te doen met het decor. Bij ons laatste optreden installeerde ik bijvoorbeeld een aantal mobiele met ronddraaiende lampjes. Wat je toevoegt, mag echter niet ten koste gaan van de muziek, die toch de essentie is.

Ik beweeg me op het grensgebied tussen muziek, beeldende kunst en - sinds **Plage Tattoo** - theater. Dat is niet altijd gemakkelijk: je wordt gemakkelijk in een vakje geduwd en elk vakje heeft zijn eigen codes, verwachtingen, gebruiken. Dat geldt niet alleen voor het publiek. Ik denk dat je op een heel andere manier bezig bent wanneer je muziek aan het spelen bent dan wanneer je toneel speelt. Muziek maken is iets heel abstracts: behalve op het niveau van de teksten worden er geen expliciete betekenissen toegekend. Je denkt ook nooit na in de zin van: waarom speel ik dat nu op die manier? In het theater merk ik dat alles veel meer zijn betekenis moet krijgen.

Anderzijds is het theater minder gebonden aan regels dan de muzieksector en biedt het dus meer mogelijkheden tot kruisbestuivingen. Artistiek ben je veel vrijer. Tijdens de laatste repetitiemaand van **Plage Tattoo** heeft Johan Simons ons gesuperviseerd. Hij wees ons op de mogelijkheid om muziekinstrumenten soms als ruimtelijke elementen te hanteren en de aanwezige voorwerpen te onderzoeken op hun kansen tot muzikaliteit, door bijvoorbeeld meer aandacht te hebben voor de geluiden die je kan veroorzaken wanneer je langs een tafel loopt. In een muziekoptreden is deze aanpak minder evident.

Juist omwille van die verschillende codes, mogelijkheden en verwachtingen vind ik het interessant om zowel in een muziekgroep als in een theaterproductiehuis en een galerie te werken. Elke organisatie straalt een eigen karakter uit en leidt de verwachtingen van het publiek al gedeeltelijk in goede banen. Omdat ik me op zoveel verschillende terreinen begeef, zou een werkbeurs misschien wel handig zijn, maar dan moet ik de input van al die huizen missen. Wanneer je een beurs krijgt, moet je alles zelf bepalen, terwijl ik het interessanter vind om uitgedaagd te worden. Ik vind het heel stimulerend wanneer andere

